

Б Ю Л Е Т Е Н Ь

— Т. П. ОУН у В. Б. —

Ч. 2-3/95-96/

Рік XIV

Зміст цього числа

- 1/ Десять Заповідей Українського Націоналіста..... ст. 1
- 2/ Текст Присяги Члена ОУН..... ст. 1
- 3/ Наказ Проводу ОУН у 30-ліття
Української Повстанської Армії..... ст. 2
- 4/ В 30-ту Річницю Української Повстанської Армії... ст. 4
- 5/ Інструктивні Вказівки до відзначення 30-ччя УПА.. ст. 6
- 6/ Заклик УПА до Юнацтва..... ст. 7
- 7/ До завдань нашої політики на внутр. відтинку..... ст. 9
- 8/ Нова хвиля московського терору в Україні..... ст. 15
- 9/ Перманентне пікетування московської амбасаді..... ст. 19
- 10/ XX Олімпіада в Мюнхені..... ст. 20
- 11/ 50-ліття ССРСР і "Конференція Безпеки"..... ст. 23
- 12/ Заклик до підняття голосу протесту..... ст. 23

-----:-----

Стихійний український націоналізм проявляється в різних формах спротиву російському окупантові на національному, культурному, релігійному, економічному, соціальному та політичному полі. Смільві виступи письменників, критиків і публіцистів, боротьба за український характер міст, за українську мову в школах, урядах і культурних установах, живучість підпільних Церков, спротив колгоспного селянства і робітництва визисковій Москві — все це позначки, що Україна, живучи своїм відвічним духом ідеалізму, свободолюбства і героїзму, не упокорилася перед ворогом, але постійно приимує до суверенного державного життя.

IV Великий Збір ОУН, БУП, ст.101

-----:-----

1972

Квітень-Вересень

1972

Починаючи з цим числом ми змінюємо дещо зовнішній вигляд нашої "Бюлетеня ТП". На фронтівій сторінці подаватимемо зміст числа та інші потрібні дані. На першій переддрукуватимемо матеріали, що виражають ці засади, на яких побудовані вимоги до членів ОУН. Члени повинні собі їх пригадати, або засвоїти.

-----:-----

ДЕСЯТЬ ЗАПОВІДЕЙ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІСТА

Я, Дух відвічної стихії, що зберіг Тебе від татарської потоки і поставив на грані двох світів творити нове життя.

- 1/ Здобудеш українську державу, або згинеш в боротьбі за неї.
- 2/ Не дозволиш нікому плямити ні слави, ні чести Твоїї Нації.
- 3/ Пам'ятай про Великі Дні наших змагань.
- 4/ Будь гордий з того, що Ти є спадкоємцем боротьби за славу Володимирового Тризуба.
- 5/ Пінстиш смерть Великих Лицарів.
- 6/ Про справу не говори з ким можна, тільки з ким треба.
- 7/ Не завагайся виконати найнебезпечнішого чину, якщо цього вимагатиме добре Справи.
- 8/ ненависть і безогляднок боротьбою прийматимеш ворогів Твоїї Нації.
- 9/ Ані просьби, ані грозьби, ні тортури ані смерть не приневолять Тебе зрадити тайни.
- 10/ Змагатимеш до поширення сили, слави і багатства Української Держави.

-----:-----

ТЕКСТ ПРИСЯГИ ЧЛЕНА ОУН

Прирікаю і зобов'язуюся перед Богом, перед Українським Народом і перед власним сумлінням як член ОУН все і всюди працювати й боротися за Суверенну Соборну Українську Державу, за здійснення ідей і програми ОУН для волі, добра і величі України, Українського Народу, людини, а через те і для всього людства. Прирікаю в тій праці і боротьбі віддати всі свої сили, все, чого вона вимагатиме, кожну жертву, а як треба – і своє життя. Зобов'язуюся точно, і совісно сповняти всі обов'язки члена ОУН та виконувати всі її накази і доручення.

-----:-----

В еміграційних буднях, котрі несуть нероз великі небезпеки духово-морального характеру членові ОУН, наражаючи його на переступлення чи зломання змісту Присяги Члена ОУН, радимо Подругам і Дружам вчитуватися і вдумуватися в слова й зміст Присяги і Декалогу, а вони допоможуть віднайти силу оперти, бо люди, які згнили під прапорами ОУН, але не втікали від приречення, напевно пам'ятали зміст Присяги до останнього віддиху свого життя!

-----:-----

Струнко!

Слава Україні!

НАКАЗ ПРОВІСЛУ ОУН

У 30-Річчя Української Повстанської Армії

Спочинь!

Националісти і Националістки!

14-го жовтня 1942 року з ініціативи ОУН на Поліссі оформились перші збройні відділи Української Повстанської Армії /УПА/. Тому цей день уважаємо за переломову дату в історії України останнього тридцятиліття. Відновлено ж бо незалежну збройну силу української нації, створено всенациональну визвольну армію.

Історичним підметом організації повстанських збройних сил став Акт 30-го Червня 1941 року, яким оголошено відновлення Української Держави з одночасним закликом до цілого українського народу "не скласти зброї так довго, доки на всіх українських землях не буде створена суверенна українська влада".

І ОУН під проводом Степана Бандери цей постулат нації, цей закон, схвалений Українськими Национальними Зборами 1941 року, провела в життя, зорганізувавши до боротьби з окупантом України українську всенациональну революційну армію - УПА.

Українська Головна Визвольна Рада проголосила день 14-го жовтня Святом УПА, відновивши таким чином культ козацького свята Св. Покрови - опікунки українського лицарства.

Відновлення збройних сил України після поразки наших визвольних змагань у 1918-20 рр. - це перш за все доказ живучості і невмирущості нашої нації.

Своїми героїчними чинами УПА підтвердила, що збройна сила, власна влада, власна суверенна соборна держава - понад усе, а сама ж УПА - витвір українського національного духа-генія.

Успіхи УПА окуплені кров'ю й неоціненними жертвами її бійців та командирів. У боротьбі з окупантами України загинули: Головний командир збройних сил України ген. Роман Шухевич-Чупринка, шеф Головного Штабу УПА ген. Дмитро Грицай-Перебийніс, перший організатор УПА полк. Клим Савур, перший шеф Штабу УПА ген. Леонід Ступницький, командуючий великим боєм під Гурбами на Волині командир Ясень, прославлений командир "Сіроманців" Яструб, хоробрий командир повстанських відділів на Вінниччині і Кам'янець-Подільщині Саблюк, безстрашний командир Перемога, герой Чорного Лісу Різун-Грегіт, непереможний командир УПА на Лемківщині Степан Хрін, командир першого рейду на Словаччину Прут, герой наступу на Вірчу командир Коник, командир Юнацької Школи "Олені" Поль і багато-багато інших.

Натхненником та ініціатором УПА була революційна ОУН - збройно-революційне підпілля, що спільно з УПА творило нерозривну єдність.

Із жертв і крові борців УПА-ОУН виросло нове, теперішнє, покоління України, що продовжує боротьбу проти московських імперіалістів-окупантів і їх комунізму, згідно з ідеалами ОУН-УПА. Бороть-

ба йде даліше, хоч і в змінених формах.

Член ОУН, борець УПА, Василь Макух вже в наші дні, 1968 року, віддав себе як найбільшу жертву Україні самоспаленням на Хрещатику в Києві, з окликом: "Хай живе Вільна Україна!" Син Героя України ген. Романа Шухевича, Юрій Шухевич, пішов знову, після 20 років тюрем і концтаборів, на 15-річну каторгу тільки тому, що не хотів відректися свого великого Батька і засудити його ідей. Мужне покоління - гідне своїх великих Батьків!

Пам'ятаймо: 30-річчя УПА нас зобов'язує і кличе до нових чинів!
Струнко!

ХАЙ ЖИВЕ ГЕРОЇЧНА УКРАЇНСЬКА ПОВСТАНСЬКА АРМІЯ!
ВІЧНА СЛАВА БІГЦЯМ І КОМАНДИРАМ УПА, ЩО ВПАЛИ В БОРОТЬ-
БІ ЗА ВОЛЮ І НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ!

Постій, 14 жовтня 1972 року.

Героям Слава!

ПРОВІД
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Спочинь!

-----:-----
ПРИСЯГА ВОЯКА УПА

Я, воїн Української Повстанчої Армії, взявши в руки зброю, урочисто клянуся своєю честю і совістю перед Великим Українським Народом, перед Святою Землею Українською, перед пролитою кров'ю усіх Найкращих Синів України та перед найвищим Політичним Проводом Народу Українського:

Боротись за повне визволення всіх українських земель і українського народу від загарбників та здобути Українську Самостійну Соборну Державу. В цій боротьбі не пожалію ні крові, ні життя і буду битись до останнього віддиху і остаточної перемоги над всіма ворогами України.

Буду мужнім, відважним і хоробрим у бою та нещадним до ворогів землі української.

Буду чесним, дисциплінованим і революційно-пильним воїном.

Буду виконувати всі накази зверхників.

Буду суворо зберігати військову і державну таємницю.

Буду гідним побратимом у бою та в бойовому житті зі всіма своїми товаришами по зброї.

/Текст затверджений УГВР і введений наказом Головного Військового Штабу ч. 7. з 19 липня, 1944 р./.

-----:-----

В 30-ТУ РІЧНИЦЮ УКРАЇНСЬКОЇ ПОВСТАНСЬКОЇ АРМІЇ

30 років від заснування УПА – це доволі довгий проміжок часу для пристрасного й об'єктивного зваження значіння тієї справи в боротьбі українського народу за державність.

УПА виникла на Волині при кінці 1942 року. Вона підняла свою зброю проти найсильнішої в цих часах мілітарної потуги світу – гітлерівської Німеччини. Маючи всесторонню піддержку зі сторони українського народу, УПА поширила скоро свої дії на цілу Волинь і Полісся, а відтак на центральні й західні українські землі. В 1943 році УПА зударилася збройно з большевицькою Москвою, котра вислала на українські землі свої великі партизанські загони.

І коли в літніх місяцях 1944 року гітлерівсько-німецький наїзник залишав українські землі, а московсько-большевицький наступав з допомогою Західних Альянтів, то УПА була вже настільки сильною під кожним аспектом, що могла без майже ніякої допомоги зі зовні вступити в затяжний бій з большевицькою Москвою, який триває по сьогоднішні дні.

Ця боротьба УПА проходила від самого початку в атмосфері незміряної, брутальної, ворожої контрпропаганди. Партиїно-політична сліпота вможливлювала і певним українським політичним кругам або промовчувати боротьбу УПА, або відноситися до цього як до акцій одного українського політичного середовища. Навіть сьогодні, приймаючи УПА як незаперечну об'єктивну дійсність, ці круги не визнають її історії, ані керівництва. Не визнають вони ще і таких докнаних колись актів, як створення АБН в 1943 році й УГВР в 1944 році. Дія ворожої пропаганди й партійна заскоружність великої частини українських партійних кругів відбилися негативно на популярності тої справи в широкому світі. Всеж таки, багатолітня широка збройна боротьба УПА проти Москви, героїство її командирів і бійців, великість ідеї державности і святість чинів проломили світ насильства та брехні, а все те, що український народ під проводом ОУН і УПА будував мозгом, руками й кров'ю своїх найкращих революціонерів, стає помало здобутком епохи, прикладом для інших уярмлених народів до наслідування, складовою частиною історії Сходу Європи.

Яке ж конкретне значіння має УПА для українського народу та для історії?

Українське культурне відродження 19-го століття мусіло проявитися в політичній площині також. Завершенням цього етапу стали Визвольні Змагання 1917-1921 років. Хоч період державної незалежності в цих часах не тривав довго, то від цього часу політична й збройна боротьба за волю і суверенність не переривалася. Виразником тієї боротьби в роках від 1921 до 1929 була УВО з численними українськими націоналістичними організаціями в Україні й на чужині. В 1929 році провід в тій боротьбі та авангардну позицію в ній зайняла ОУН. Вона була мобілізатором державницької політичної думки, організатором революційних настроїв та керівником змагань. Під її проводом до самостійности зірвалася в 1938 році Закарпатська Україна.

В 1941 році оновлена ОУН видала зі себе Акт 30 Червня, яким проголошено відновлення української державности і визначено шлях дальшим етапам боротьби. І хоча тодішнє Тимчасове Державне Правління стало гітлерівцями зліквідоване, то факту проголошення відновлення державности це не лише не заперечило, але ще підсилило його. Питання зорганізування української національної підпільної

армії було справою часу.

В 1941 році вибір Проводом ОУН шляху проголошення відновлення незалежності при свідомості всіх наслідків зі сторони Німеччини для багатьох тодішніх українських політиків "самогубством" чи "молодечим запамороченням". Але в 1945 році, і пізніше, це ставало для багатьох моральним спасінням, за яке хапалися найскоріше всілякі Кубішовичі чи Панківські, ведучи далі поборювання ОУН і УПА. Сьогодні – це одинокий аргумент нашої ворожої постави до жорстокого німецького націонал-соціалізму чи гітлеризму, одинокий моральний порятунок також і перед наклепницькою пропагандою більшовицької Москви, котра на спілку з іншими ворогами української нації хоче прищепити нашому народові ярлик колаборанта гітлеризму.

Для свідомих українців факт постанови УПА має своє зовсім окреме значіння. Бо УПА – це сила українського народу в його боротьбі за свої національні інтереси й долю. Швидкий ріст УПА, ширина засягу дій і період широких акцій та війни проти наїзників, а зокрема проти Москви – це доказ життя і сили української нації, запорука немирушости, милевий крок до близької перемоги. Як вороги українського народу, так і недруги в нашому народі визивали і визивають УПА і ОУН всілякими епітетами. Один замаскований ворожий провокатор називає націоналістів у журналі ТС УНР прямо різунами і братовбивцями. Але яку широку і всесторонню підмогу ОУН і УПА дало українське населення!

В історії розвитку Української Національно-Визвольної Революції нашого століття УПА і ОУН дали українському народові чітке визначення цілей його життя і змагань. До 1942 року в українській політиці могли ще нортувати всілякі течії федералістичного, автономістичного, культурницько-обивательського, соціалістично-комуністичного чи інших подібних напрямків. Період нашої боротьби від того часу по сьогоднішні дні й на далеке майбутнє це виключив. Бо від цього часу кожний поворот до цих недержавницьких і ненаціональних концепцій буде регресом, а не прогресом у розвитку думки.

Проголошений 30 червня 1941 року Акт Відновлення Української Державности, підпільна боротьба ОУН, створення, розбудова й боротьба УПА, заснування АБН і УГВР не лише врятували обличчя українського народу перед історією, не лише поширили контакти і фронти на всі поневолені Москвою народи, але видвигнули Україну як переважливий фактор на Сході Європи, як головного організатора протимосковської боротьби. Ще від Богдана Хмельницького та Івана Мазепи Україна не мала такої важливої і сильної міжнародної позиції, яку одержала в наслідок політичного розуму і революційної дії ОУН-УПА.

Отже, найважливіше значіння УПА є таки в силі та ширині її колишньої широкої збройної боротьби. Факти входять в історію завдяки своїй величині і силі. Історія не визнає ніяких сантиментів. Помило великих несприятливих обставин, в тій другій світовій війні українських нарід створив потужну мілітарну й політичну силу. Не забуваймо про мілітарний союз СРСР, Польщі і Чехословаччини в боротьбі проти УПА. Не забуваймо, що в тій боротьбі Москва і Польща втратили двох заслужених маршалів і кількох генералів. Скільки згнуло старшин нижчих рангою, то про це довідаємося згодом, бо фактів не закрити. Лише роки важких репресій, спалені ліси, села, міста, виселення на Сибір мільйонів, маса нечуваних жорстокоостей, масові ув'язнення, тортури приневולי УПА і ОУН змінити форми й методи, але не самоліквідуватися.

Тому сьогодні, відзначаючи 30-ліття з дня постанови УПА, ми маємо повне моральне право говорити про УПА як про чинника в дії, а не як про історичний факт чи фактор.

Боротьба в Україні ніколи не переривалася ще від 1942 року. Вона слабла, або кріпшала, була відкритою або підпільною, збройною або субверсивною, масовою або селекційною. Вона ведеться сьогодні. Учасниками сьогоднішньої боротьби являються всі дорослі покоління, від найстаршого, символом якого є напевно Володимир Горбовий, до молодого, символом якого буде десятикласник у котромусь із міст Великої України. Юрко Шухевич, син Головного командира УПА Романа Шухевича-Чупринки, Валентин Мороз, чи інші - це групи, що наближаються до середнього віку. Самоспалення Василя Макуха в Києві - це символічне засвідчення дії УПА на тому третьому десятилітті її існування.

Відзначаючи сьогодні 30-ліття з дня постанови УПА не зітхаймо й не плачмо, не впадаймо в зневіру й не слухаймо ворожої пропаганди. Мивлячись у цю далеку українську осінь на Волині в жовтні 1942 року, здивляймося і вчуваймося в усе те, чим були надхнені та озброєні творці УПА. Вони творили УПА в дуже важких обставинах, але доконали великого діла, створили немирущу славу, якою житимуть українські патріоти століттями. Вчуваючись у все те, оживляймо свої душі і волю, свої почування і розум, свою волю і завзяття. Думаймо категоріями Провідника й Командира Романа Шухевича-Чупринки і сотень його найближчих співробітників, старшин УПА і провідників ОУН, бо їхні візії і розум сягали дуже далеко вперед, доходячи до самої мети - до УССД. Склонюючи свої голови перед могилами поляглих Війців і Командирів УПА, вчуваймося в шепіт порослої трави, у мову маків, у заповіти Борців. Слухаймо стогін в'язнів у московських тюрмах і концтаборах. Валентин Мороз показував на цих мучеників і закликав наслідувати їх.

Ця доба являється гробокопателем імперій світу. Її коса не мине московської. Будучи спрагненим волі, український нарід виростає поновно найближчу нагоду й досягне перемогу. На всіх нас лежить обов'язок приготувати цю нагоду. Світ не спочиває, спочивати не можемо й ми.

- Хай живе Українська Повстанська Армія!
- Хай живе Українська Самостійна Соборна Держава!
- Геть з московськими тиранами й народовбивцями!

Воля Народам! Воля Людині! Київ проти Москви!

-----:-----

Інструктивні Вказівки

1/ В дні 14 жовтня 1972 року клітини мужеської, жіночої і юнацької сіток відзначають 30-ліття УПА внутрішнім порядком.

2/ Змагати, щоб в кожній громаді й за округами відзначення 30-ліття УПА відбулось також на загальній громадській базі.

3/ Провід ОУН випустив "Наказ..." в 30-ліття УПА і "Звернення". Наказ Проводу є надрукований в цьому "Бюлетені". Звернення Проводу в 30-ліття УПА висилається до клітин окремою чотири-сторінковою відбиткою. Обидва ці важні офіційні матеріали мають бути використані на організаційних святочних сходах. Їх можна використовувати в доступній формі й для змістовнення громадських імпрес.

4/ Багато матеріалу до цього свята є в трьох томах видань БУП про УПА. Для чужинецької публіки матеріали брати з різних наших англійських видань.

-----:-----

ЗАКЛИК УПА ДО ЮНАЦТВА

І знов, і знов не скорилася Україна. Стікаюча кров"ю, стоїть Вона прямо і навколівки, не падає. І не впаде.

Не випускаємо зброї з рук і ми, бійці Української Повстанської Армії. Не відступають з наміченого шляху революційної боротьби за Самостійну Україну борці-революціонери. З другої зими в умовах большевицької окупації, з другого року найжахливішого енкаведівського терору, наша УПА, наше революційне підпілля вийшли незламні й перемогами значать свій дальший шлях. Далі дрижить окупант за свою шкуру перед караючою рукою УПА на своїх рай-і-облцентрах. Він ще більше сьогодні, як вчора, дрижить за душу свого суспільства, до якого чимраз ширшою рікою докочується наша революційна ідея, наша правда.

Весь народ - селянин, робітник і чесний інтелігент, старий і молодий, - кріпить нас у нашій боротьбі, стоїть при нас і бореться разом з нами. Це бачать всі, що живуть в Україні, в країні велитенського бою за своє визволення.

Стоїть твердо при нас і бореться разом з нами українська молодь. Як же часто в наших революційних буднях стрічаємо українського Пастушка, який, з нараженням свого дитячого життя, приносить нам, змореним, глечик свіжого молока й шматок хліба. Як часто, попереджені диточою розвідкою, ми оминаємо ворожу засідку. Як часто стріл юнака прикорочує нахабність п"яного енкаведиста. Дяка Вам, молоді друзі, від нас, повстанців, за Вашу нам допомогу! Майбутній історик наших днів відведе належне місце і Вам, молоді герої.

Наша боротьба продовжується. Вже сім років український народ кризавиться в збройній революційній дії. Вже два з половиною років боремося на життя і смерть в большевицькими окупантами, які знову поневолили Україну. В цей час не з одних долонь висунулася священна повстанська зброя, не одно палке революційне серце затихло на віки. І хоч би хвилинка нашого визволення була вже дуже близько, - завтра потребуємо ми, українські повстанці, революціонери, сучасне українське покоління, замінити нас, зсеодно, чи на дальшу революційну боротьбу, чи на радісне державне будівництво.

Завтра кликнемо ми по Вас, молоді Друзі!

Сьогодні ще Ваші руки заслабі, щоб носити важку партизанську зброю, душі затендітні, щоб Ви могли змагатись в партизанському бою з жорстко-підлим окупантом, розв"язували складні питання революційної дійсности, намічували шляхи революційної боротьби. І тому Ви пішли в школу, пішли в юну громаду своїх ровесників, щоб дозріли Ваші тілесні і духові сили для майбутнього життя, для майбутніх дій.

Мусите пам"ятати, одначе, молоді друзі, що в большевицькій школі грозить Вам смертельна небезпека. В большевицькій школі, в большевицьких молодіжних організаціях розставив зрадливо свою сіть большевицький павук.

В той час, коли Вашому батькові останню копійку видирають - Вам брешуть про"заможне" життя; в той час, коли Вашого брата гонять, як дике звіря, по лісових нетрях - Вам обіцяють "щасливу" будучність; в той час, коли Вашу сестру любу, згвалтовану, лають у в"язниці брудними російськими словами - Вас учать мови "старшого брата", що нібито краща за Вашу рідну, вчать царської і большевицької історії, а не історії свого народу, як би безбатьками

Ви були. Вчать російської культури, що нібито "вища" за Вашу власну, українську. Це так, як би мацуха рідніша була за рідну маму.

Енкаведівські партійні опричники вирізують у Вас по шматкові Ваше українське серце, відбирають у Вас гордий самостійницький дух, а хочуть зацепити натомість покору сталінського раба, підлогу донощика, зрадника, яничара.

Ваші енкаведівські "вчителі" намагаються викопати прірву між Вами і Вашими близькими, намагаються відірвати Вас від рідного народу. Вони вбивають Ваших старших братів-повстанців, революціонерів; Вас заганяють у свій комсомол, у свій клуб, у свої організації, щоб там отруїти Вас своєю мовою, піснею, забавою, "культурою", "передовим вченням".

Енкаведисти вкладають у Ваші руки повний стакан брудної горілки, кличуть на свої розперезані "масові танці", крикливо грають і співають над Вашим вухом, щоб Ви не чули брязкоту кайдан на руках у Вас і Вашого народу, не чули зойку мордованих, не чули поклику до боротьби Вашого брата-повстанця.

"Сталінські "педагоги" обіцяють Вам "заможне життя" або хоч... спокій і недоторкальність, бо й це в советській державі вважається щастям. Часом навіть кидають вони Вам кілька юдиних щербатих срібняків. Ціною їм - Ваша душа, Ваше сумління...

Та Ви, молоді, не смійте дати піддурити себе, не смійте підкоритися енкаведистам, не смійте дати вирвати собі Ваше українське серце, Вашу українську душу енкаведівським "вчителям".

Большевицькі окупанти - найлютіші вороги українського народу. Вони брешуть про те, що, нібито, "захищають інтереси українського народу", що побудували навіть радянську українську державу, що тепер вони борються проти повстанців, а не проти українського народу. В дійсності ж большевики - вороги всього українського народу, вороги всякої української суверенної держави. Вони заслали, замучили й постріляли тисячі українських комуністів за те тільки, що ці мали відвагу обстоювати права українського народу в нібито українській радянській державі, голодом знищили 8 мільйонів українських колгоспників. Тепер вони намагаються знищити не лише повстанців, але весь український народ. Про це свідчить нелюдський терор супроти мільйонів українських мирних, ні чому не винних, селян, робітників, інтелігенції. А щоб це знищення було остаточним, щоб український народ уже ніколи не піднявся до нової боротьби за своє право до життя - большевицькі окупанти хочуть знищити Тебе, українська молоде. І до того Ти, молоде, не смієш допустити. Проти такого підлого, варварського намагання окупанта Ти мусиш боротися. Зразком Тобі у Твоїй боротьбі хай будуть Крутянські учні і студенти, які всі 300 полягли в героїському бою проти большевицьких наїзників, а не зрадили України.

Український Юначе!

Нині Україна вогка від святої крові повстанців, революціонерів. Вдихай молодими грудьми пах її і хай від буде Твоїм повітрям.

Не вагайся носити при собі зброю, щоб у пригожу хвилину скерувати її в серце окупанта.

Не бійся п'ястуком повчити большевицького зайду, коли він зневажає ім'я Твого народу. Не бійся плюнути енкаведистові у вічі, коли він підбирається до Твоїї душі.

З гордо піднесеним чолом голоси Твої - наші ідеї: ідею побудови Української Самостійної Соборної Держави, ідею самостійних національних держав усіх поневолених народів, ідею справжньої

міжнародної дружби і братерства, ідею вільної людини.

Не зрадь Україні, не зрадь нашим революційним ідеям, не згаснь-би своєї чести ані в своєму щоденному житті, ані в боротьбі, ані в найжорстокіших енкаведівських тортурах.

Готуй своє тіло і дух на почесну зміну нинішнім борцям за Українську Самостійну Соборну Державу.

Хай живе революційна боротьба всього українського народу за Українську Самостійну Соборну Державу!

Хай живе патріотична українська молодь - надійна запорука кращого майбутнього українського народу в УССД!

Смерть московським окупантам та їх вислужникам!

/Цей заклик УПА взятий з БУП ч.6. Первісний наголовок - "Молоді Друзі", оголошений в червні 1946 року/.

-----:-----

ДО ЗАВДАНЬ НАШОЇ ПОЛІТИКИ НА ВНУТРІШНЬОМУ ВІДТИНКУ

Вступні ствердження:

Внутрішня політика - це програма, взаємозв'язання, унапрямування і регулювання відносин на політичному й громадсько-культурному полі нашого, українського, організованого життя, з ціллю осигнення такого стану, в якому українська спільнота, своєю ідейністю, організаційними спроможностями й матеріальними засобами, була б найспосібнішою в боротьбі за національне визволення.

Головна ціль внутрішньої політики - дати до диспозиції Визвольній Боротьбі максимум потенціалу спільноти, а чи якоїсь її частинки.

Визвольна боротьба ведеться довгими десятиліттями, якщо не століттями. Визволення України з неволі може наступити завтра, але до цього може буде потрібно змагати ще дальні десятиліття. Завданням нашої внутрішньої політики в цьому аспекті буде організувати життя і сили /духові і фізичні/ так, щоб нація могла боротись за своє визволення довгий час, а різночасно, наколи наспіє догідна хвилина завтра, то щоб вона була використана.

Теоретики переконують, що найлегше й найкраще керувати громадою тоді, коли вона перебуває в нормальному психологічному стані. Наколи духово-психічні відчуття громади нестабільні, тоді нормальне керування її життям прямо неможливе.

Цей самий вимір спроможностей відноситься до поодиноких людей, що стоять в проводі громади. Наколи вони свідомі свого місця, ролі й завдань, а це сповняють з почуттям особистої і громадсько-національної відповідальності, не втрачаючи з очей мети, до якої іде організація, громада чи нація, тоді їхня праця в громаді і керівництво її життям є успішними. Громада поважає таких людей, іде за їх покликом. Але наколи ці люди не мають належного освідомлення і керуються своїми особистими егоїстичними інтересами, тоді громада їх не слухає, за ними не йде.

Завданням кожного члена ОУН у загальному і кожного провідного члена ОУН спеціально є пам'ятати завжди про всі ці засадничі спра-

ви, щоб могли провадити громаду до цілі, держати її під впливами наших визвольних ідей, і мати самому всі передумови для авангардно-провідної ролі в організованому національному житті.

Загальні засади:

Наша внутрішня політика має бути всеукраїнською, не партійною, груповою, класовою чи регіональною, вона має завжди заступати інтереси цілої нації.

Наша внутрішня політика має бути завжди всесторонньою, охоплюючи життя нації цілісно, в усіх його виявах і проблемах.

Наша внутрішня політика має бути безкомпромісова в протиставленні найперше всім тим проявам, які послаблюють націю, спричиняють її розбиття, партійно-політичну атомізацію /роздрібнення/, чи партикуляризм, а відтак і в протиставленні всіляким намаганням відсунути націю від її змагань до волі та державности, а чи орієнтувати її на сторонні сили й чинники.

Будучи ідейно-політичним рухом, довкруги якого гуртуються революційно-визвольні сили, ОУН має відносно вигідну позицію на розгортання і провадження такої дії, яка зможливівала б реалізацію наведених вище принципів.

Положення на нашому терені:

На протязі майже трьох десятиліть місцева теренова сітка займає провідно-керуюче місце в нашому організованому житті на Британських Островах.

Цю позицію здобуто в наслідок прихильного наставлення переважної кількоти місцевих українців до ОУН, доброї організації і функціонування теренової сітки, правильної і передбачливої політики Теренових Проводів, широкій активності, підприємливості й назагал незлій дисциплінованості загалу членства й провідного активу. Добре зорганізована й оперативно активна теренова сітка, сильні морально й матеріально установи та організації, видавнича, інформаційна й господарська діяльність, широке культурно-побутове життя - це головні підпори наших попередніх успіхів і здобутків, котрі є великими на кожному полі, а зокрема на відтинку допомоги Визвольній Боротьбі.

Зараз, однак, ситуація ніби вагається. Фізичні спроможності активістів обнижуються, внутрішні відносини ускладнюються, горизонти й погляди вперед, до України, затемнюються. Дуже повільним темпом припливає нова кров і приходять нові люди. Життя і праця встандартизовуються. Слова заступають часто чин і дію. Патріотизм стає насмішкою не лише для світської людини, просякної партикуляризмом, але і для деякого між духовними особами. Тут і там чути часто таку "термінологію" сучасного "члена": організаційні сходки - "збіговище", провід клітини - "батьки народу", відпоручник цих установ, що мають осідок в Лондоні - "пани з Лондону". Хоч у загальних рисах дисциплінованість держиться, а подекуди є далі дуже доброю на всіх відтинках /нашому організаційному й на громадському/, то на терені діють подекуди неясні та незрозумілі випадки, що можуть спричинити навіть глибокі зрізничування та антагонізми. Переумучення, психічно-нервово виснаження і той егоїзм, що наростає подекуди з віком, відіграють в цьому певну відємну роль.

Людина молода є завжди буйною та експанзивною. Людина старша - поміркована й обмежена. А що наша громада посідає великий відсоток старших, то і стан її зарисовується на відмінність від ко-

лишнього. Але це ознаки етапної переходовості, котрі можуть або не мусять залишити глибший слід на дальшому розвитку життя.

На відтинку інших угруповань обставини ще загрозливіші. Група ОУНм переживає глибоку кризу в бракові людей та з причин внутрішніх антагонізмів. Їх Теренове Керівництво перебуває тепер на провінції, в Олдігемі. В Лондоні діє ОУЕБ. Якщо б не ці кон'юктуральні можливості, що їх має це середовище на відтинку захальної літератури, які підносять і оживляють людей того угруповання, то на такому терені вони вже не діяли б. Найсильнішу позицію має ця група між старими емігрантами в Канаді, почасти у ЗСА і в Південній Америці.

УРДІ розбілося на дві групи, що діють сепаратно. Група проф. Степанонка нахилилася по лінії самостійницькій, ставши ближче до нас. Група Гришка ніби продовжує лінію Багряного, але на ділі вона похилилася до ліва, орієнтуючись більше на російських чи зросійщених московських лібералів, як на "Український Вісник" та українських дисидентів типу Юрка Шухевича, Валентина Мороза, Світличного, чи, навіть, Дзюби. Ця група веде безперервно акцію проти нас, практикуючи часто нечесні й абсурдні методи "пропагандивної" акції.

УНДС робило намагання реактивізуватися, мало певні успіхи, але піддалося знову інерції. УНДО діє в особі мгр-а Ониська. Є ще рощ. Добрянський, але поза тереном. "Двійка" троха внутрішньо порізнена, розсварена, діяльна лише на відтинку поборювання і дискредитації нашого середовища й наших провідних людей.

Останнім часом зрушилися троха місцеві члени СГД. Крайовим Командантом СГД являється тепер майор І. Горобець. Його заступником є інж. С. Кіндій, а секретарство веде п-ні інж. Сесь. Ця група відновила контакт до нас і співдіє з нами на громадському полі.

Від якогось часу заактивізувалося в роботі місцеве ТС УНР. Безпосередньою причиною до активності послужила ідея набуття будинку в Лондоні й перенесення сюди осідку УНРади, яка приміщується зараз в Мюнхені. Управа ТС УНР заміряє перебрати в свої руки той будинок, де приміщується зараз ОУЕБ і де володіють мельниківці. Цей будинок законтрактований на уціловців, між якими більшість наставлена проурдепілівсько. Урдепілівці заснували і держать ТС УНР на цьому терені. Вони ведуть зараз акцію збирання грошей.

Тут і там виринали різні спроби малих групок здобути вплив на частину громади чи громадське майно, але безуспішно. Ці групи творилися з людей-невдозоленців, що колись належали до нашої Організації, або були активними в СГВ-і. Зокрема довкруги деяких клубів у Лондоні і в терені сконцентровувалася увага таких груп. Хто є головним інспіратором тої акції - ближче не відомо.

Реасумуючи цю сторінку, найактивнішими поза нашим місцевим середовищем є ТС УНР, ОУЕБ, УНДС, СГД, ЗП УГВР і "Двійка".

Деякі персональні контакти існують між нашими провідними одиницями в Лондоні і одиницями з УРДІ, що хиляться направо. В двох чи в трьох громадах у терені розвивається деяка співпраця на громадському відтинку з людьми того середовища /Ноттінггем - ТС УНР, Олдігем - УРДІ, лише для ілюстрації/. В місцевому проводі УРДІ знаходиться одиниці /О. Де. для прикладу/, які духово і фізично є проти націоналізму, про що буде мова пізніше. Деякі персональні контакти здержуються також з поодинокими особами ОУНм. Всі фракції УНД на цьому терені ставляться пасивно до організованих нами акцій, а деякі ведуть тихе поборювання. Надії на поправлення ситуації зараз малі, але еходи з такого стану великі. Великі є

можливості на нашу пропагандивну акцію між правішими кругами в майже кожному угрупованні, бо там, власне, трапляються великі патріоти, які не можуть вдоволятися теперішнім станом повної дезактивізації УНР на проти-московському відтинку.

Завдання для нашої дії на майбутнє:

1/ На внутрішньо-організаційному відтинку змагати всіма потрібними засобами та середниками до цього, щоби всі члени, симпатичники, прихильники і старше юнацтво ставилось з увагою та респектом до наших внутрішньо-організаційних засад, програми й конкретних біжучих завдань. Організаційна структура є визначувана Великими Зборами, обставинами нашої дії, і від неї відступати не можна. На нашому терені вона така: звено, станиця, область, терен. По другій лінії це мужеська сітка, жіноча сітка, сітка Юнацтва ОУН. При одному чи другому Проводі /станиця, область, терен/ можуть діяти звена спеціального призначення. В ці форми мусить вклатися кожний член, симпатик, юнак. Вкладаючись, вони мусять пам'ятати, що кожне відхилення від тої чи іншої організаційної засади потягає дуже часто всякі інші відхилення, що допроваджує вкінці до анархії і виломів.

Ми наводимо ці справи тому, бо в цих часах зачасто трапляються випадки, де провідні чи рядові члени, маючи таку чи іншу загальну або особисту причину, виломлюються зі сітки й промишляють' одинцем, або малими групами, що творяться з подібних невдоволенців. Проводи клітин мусять ліквідувати скоро всякі такі прояви. А загал членів мусить бути попереджений про такі намагання.

Організація має одні цілі, одну програму, один Провід, одну внутрішню політику. Речниками ОУН на всіх її щаблях є Проводи клітин і провідний актив. Коли питання чи справа обговорені та вирішені, їх здійснюється. Відклику від цього не має за виїмко того шляху і цих можливостей, на які дозволяє організаційний правопорядок. Актив ОУН зобов'язаний здійснювати програму ОУН, пляни, постанови і рішення її Проводів.

Останніми роками ми говорили мало на ті зовсім зрозумілі теми. Але теперішній час бурхливий. Хвиля декаденства ламає всі засади, ведучи суспільства до повної моральної, духової та організаційної анархії. Ми знаходимося в цьому часі, спостерігаємо й переживаємо анархізацію оточення, і не відчуваємо, як бакцилі тої хвороби переносяться на нас.

Організація мусить бути сильна, дисциплінована, оперативна. Члени мусять відчувати взаємореспект і пошану до себе насамперед, а тоді можуть очікувати на це зі сторони суспільства. До нещастя чи неуспіхів у нашій дії мусить бути вирозуміння, але до недбалства, зарозумілості, непослуху вирозуміння бути не може.

Завданням Референтів Внутрішньої Політики й Громадських Справ, на спілку й при активній співпраці з Референтами Інформації і Пропаганди, є не лише інформувати й керувати членами в конкретній дії, але вирощувати й плекати в них і між ними всі потрібні позитивні кваліфікації. Хто, однак, таки не надається на це, щоби діяти в Організації, під її проводом і в ім'я її програми, того не має потреби держати в рядах.

2/ На громадсько-політичному відтинку: Зберігати й розбудувати далі СУБ як місцеву центральну всеукраїнську загально-громадську установу, яка має вже довгу історію і немалі здобутки в діяльності. Притягати до СУБ-у всіх українців і створювати можливості для вияву активності кожної підприємливої української люди-

ни. До поведінки у Централі і в Клітинах СУБ-у покликати розумних, націєнних і певних людей, котрі не надуживатимуть громадським майном і вестимуть добру роботу. Громадські будинки СУБ-у робити привітними й культурними, щоб в них своя і чужа людина почувалася добре й могла відчувати персональне заінтересування до таких центрів нашого, українського, громадського життя.

СУБ як цілість повинен інтересуватися глибоко боротьбою українського народу на Батьківщині й бути в авангарді наших акцій, ведених в ім'я оборони переслідуваного українського народу, вистерігаючись, очевидно, дешевенького задоволення тої потреби шляхом необдуманих вихваток, як це зробив недавно хтось в СКВУ, де при випуску обіжного листка про засуд Юрка Шухевича зроблено невдалу спробу інформувати про деякі культурні справи, розводняючи тим справу Юрка. В нашій сітці діє для підсоветських справ окрема референтура й всі провідні члени, які мають потребу забирати слово чи займати становище по відношенні до УРСР, є зобов'язані узгоджувати це з даним організаційним чинником.

До праці в СУБ-і включати ступнево, поволи, молодь, вистерігаючись тут всякого протекціоналізму, надміру захопленнь чи критицизму. З молодими людьми треба поступати розсудливо й певно, з ясним пляном і всесторонньою допомогою. Такі випадки, як цього року на Загальних Зборах СУБ-у, не сміють повтарятися.

Наші члени, котрі входять до керівних властей СУБ-у в Централі, чи у Відділах, мають завдання сповняти солідно обов'язки, щоб тим приносити добре ім'я собі й Організації, а рівночасно сприяти установі. Членство в Правлячих Органах СУБ-у не може бути аспірацією для самозадоволення.

Все повище можна у загальному змислі сказати й по відношенні до СМ-у. Бо СМ є тою українською молодечою організацією, яка має спеціальні зобов'язання перед нашою Організацією в роботі на відтинку молоді. Великого поглиблення вимагає зокрема виховна робота СМ-у на всіх щаблях його організаційної структури. Існуючі недоліки чи недомогання ступнево направляти, змагаючи, щоб і СМ активізувався по лінії акцій проти більшовицької Москви. Приплив більшого числа старшого юнацтва до ділової праці в СМ-і ставить вимогу організувати спеціальні курси, на котрих можна б випробувати діловодів для СМ-у на майбутнє.

Не забувати про Пласт-Квот, що діє на нашому терені, маючи доступ і вплив до частини Молоді. На цьому відтинку ситуація завраз така, що старші пластуни, які мали спеціальне наставлення до нас, помало відходять з активної дії в Пласті. Між молодими пластунами наставлення троха інакше. До них треба наближуватися, змагаючи до того, щоб між СМ-ом і Пластом заіснувала в майбутньому тивітка співпраця.

До ОБВУ наша постава позитивна, як це було досі. Ця волицька організація повинна діяти нормально. Але, що за виїмком невеликого числа одиниць, старшини стали майже пасивними в ОБВУ. На місцях треба уважно простудійовувати цей аспект, а висліди пересилати нормальним шляхом до ЦП. Це повинні зробити Військові Референти.

Наша сітка внесла дотепер великі зусилля в розбудову матеріальної бази, борючись завзято зі всіма зовнішніми трудами, а при тому й з неприхильним наставленням частини наших членів, зокрема провідних у декотрих клітинах.

Підприємствами, що працюють лише для Організації, являються Українська Видавнича Спілка /УВС/ в Лондоні й "Подолія" в Олдгемі та Мідлтоні. Завдяки своїй видавничій діяльності, а зокрема

завдяки "Визвольному Шляхові", УСБ стала також установою громадсько-політичною, репрезентуючи наш рух на цьому терені й поза ним. Обидва ці підприємства сповняють в нашій Організації помітно позитивну роль. Всі зиски "Подолії" ідуть на організаційні потреби.

Для загально-громадських цілей створено "Нову Фортуну" з всіма її розгалуженнями /"Фрегата" і "Бравнджонс" в Лондоні, Гуртізні в Олдргані й Пекарні в Манчестері/. Всі ці клітини "Нової Фортуни" себе рентають. Вийшовши з початкових труднощів, "Нова Фортуна" є зараз на абсолютно твердій базі зі всіма можливостями на це, щоби стати поважним допомоговим чинником нашому організованому життю. Два тижні тому Дирекція "Нової Фортуни" рішила зафондувати одне число "Визвольного Шляху", що виноситиме добрих кілька сотень фунтів.

"Нова Фортуна" нараховує троха більше як 500 членів, а повишко бути пару тисяч. Цих 500 членів-уділовців і кредиторів допомогли "Новій Фортуні" перейти всі кризові моменти і видержати підризню акцію Фундака-Монцібевича, і їм треба завдячувати теперішній стан підприємства.

В одному з дуже важких періодів, коли майбутність "Нової Фортуни" стояла на волоску, наш ТП взяв контроль над дальшою дією підприємства і скерував до нього кілька своїх членів, які є в керівництві "Нової Фортуни" зараз.

Завданням нашої громадської політики є розбудовувати дальше цей важливий відтинок, плекати і розвивати солідарність між людьми і між підприємствами. Не повинно бути в терені ніодного українського клубу, який не був би покупцем у "Подолії", і ніодного українського skleпу, який не був би клієнтом "Нової Фортуни". Бо лише почерез цю солідарність зможемо добитися і вигідніших умов. Беручи справу перспективно, плекання власної верстви підприємств і підприємців, так само як політиків і громадських діячів, є одною з дуже важливих передумов дальших успіхів та серіозної матеріальної підтримки.

На відтинку міжпартійному існуюча ситуація не сприяє впровадженню нових прийомів. На якесь тривкіше зговоренні місця не має. Персональні контакти, чи наші контакти з групами людей в уенрадівському середовищі вдержувати і їх навіть розбудовувати. Нахилити цих людей на самостійницькі безкомпромісові позиції. Закликати їх до практичної співдії на відтинку шкільному /не змінюючи системи/ і загально-культурному. Про хід інформувати вищі чинники нашої Організації.

Загальною, плекати між людьми бадьорість і оптимізм, національну свідомість і патріотизм, активність у позитивному зислі, безкомпромісовість до ворогів, дисциплінованість і жертвовність.

Поза цим елиборатом залишаємо широкий і складний відтинок церковно-релігійний, про який буде окремих матеріал. Лишається поза нашим оглядом теж науково-культурний відтинок. Окремо говоритимем теж про студентський сектор.

Референти Громадських Справ у клітинах повинні використовувати з увагою всі матеріали на теми нашої внутрішньої політики у "Відтінку Проводу ОУН". Не забуваймо й про Постанови IV Великого Збору ОУН.

При перенероаджуванні загальних зборів у клітинах ССБ-у звертати належну увагу на підбір делегатів на Збори до Лондону, щоби ними були солідні люди, які мають дані працювати успішно на такому високому й важливому форумі, яким являються Загальні Збори ССБ-у в Лондоні.

В одній тереновій інструкції на теми нашої праці на громадському відтинку написано таке: "Рішуче треба протиставитись проивам побуту на чужині, що звужують кругозір до щоденних місцевих справ і віддаляють актуальні зацікавлення еміграції від крайової дійсності, погрожуючи їй чимраз більшою й глибше в дрібнички "еміграційного світа" і тим чином створюють прірву, віддаль, а навіть відчуження еміграції від справ і потреб краю". На цю небезпеку наражена і та частина членства, що довгий час перебуває на чужині. Само звеличування романтики крайової боротьби і декларативні заяви нашої солідарності з нею не дають ще членству належного політичного виразу, потрібного йому на те, щоб могло як слід сповнити свої завдання".

Порівняймо ці слова з теперішньою дійсністю і стараймося піти вслід за їх вимогою.

-----:-----

НОВА ХВИЛЯ МОСКОВСЬКОГО ТЕРОРУ В УКРАЇНІ

В попередньому числі нашої теренової "Бюлетени ТН" ми подали інформації про арешти й переслідування в Україні так, як вони були відомі нам під кінець місяця березня. Від того часу багато нових, додаткових інформацій та фактів надішло на Захід. Про всі ці справи писала широко наша преса. Багато корисних матеріалів до цих справ появилася також на сторінках британської преси.

Продовжуючи справу нової хвилі московського терору в Україні в тому числі, ми не будемо робити стислого огляду, а лише підсумуємо відомі факти, і перейдемо до другої частини — до нашої протидії тому жахливому московському теророві в Україні.

В березні ми подали, що між арештованими й переслідуваними українцями були такі визначні особи: Ніна Строката-Каразанська, Лєспольд Яценко, Євген Лазаренко, Іван Світличний, Євген Сверстюк, В'ячеслав Чорновіл, Віктор Некрасов, Василь Стус, Олександр Сергієнко, Леонід Плюц, Леонід Селєзєнко, Микола Шумук, Зіновій Антонюк, Микола Плахтонюк, Григорій Міняйло, Григорій Коцур, Трина Стасів-Калинець, Стефанія Шабатура, Стефанія Гулик, Іван Гель, Михайло Осадчий, Григорій Чубатий, Юрій Шухевич, о. В. Романюк, Івасюк, Надія Світлична, Іван Дзюба і Зіновія Франко.

Ця листа арештованих на сьогодні така: Антонюк Зіновій — заарештований у Києві в січні 1972 р., Бердник Олесь — переслідуваний ще від 1971 року, Чорновіл В'ячеслав — арештований поневно у Львові в січні 1972 року, Дашкевич Ярослав — науковець-дослідник, арештований у Львові на початку 1972 року, Дзюба Іван — арештований в Києві у квітні 1972 року, Глюzman Самуїл — психіатр, заарештований у Києві в квітні 1972 року, Григоренко Василь — заарештований в Києві у січні 1972 р., Гулик Стефанія — студентка, заарештована у Львові в січні 1972 р., Іванисенко Віктор — викинений зі Спілки Письменників в червні 1972 р., Івасюк — робітник, арештований в 1972 р., Калинець Ігор — арештований у Львові правдоподібно у серпні 1972 р., Карасин Наталія — інвалід другої класи, арештована в квітні 1972 р., Кендзьор Ярослав — профспілковець, арештований у Львові напочатку 1972 р., Кодурська Анна — заарештована в Києві в січні 1972, Кончинський І. — арештований у Рівному на Волині в березні 1972 р., Коваленко Федір — вчитель, арештований у Черкасах в січні 1972 р., Лазаренко Євген, професор геслогії, переслідуваний у Києві від 1971 року, Міняйло Григорій — академік, заарештований у Києві в січні 1972 р., Осадчий Віха —

Йжо - арештований у Львові в січні 1972 р., Плахтонюк Микола - науковець, арештований у Києві в січні 1972 р., Плющ Леонід - математик, арештований в Києві в січні 1972 р., Попадюк - арештований у Львові на початку 1972 р., Решетник Анатолій - викладач, арештований в Києві у квітні 1972 р., Середник Люба - арештована в Києві на початку 1972 р., Сьмішко М. - археолог, арештований у Львові на початку 1972 р., Сверстюк Євген - заарештований в Києві в січні 1972 р., Світличний Іван - арештований в Києві у січні 1972 р., Світлична Надя, сестра Івана, заарештована в Києві у травні 1972 р., Волицька Алена - геолог Львівського університету, арештована у Львові в 1972 році, і Яценко Леопольд, переслідуваний.

Підтвердилося опісля заарештування Юрка Шухевича-Березинського, про це не було певности.

На волю вийшла, але не відомо з певністю якою ціною, Франко Зиновія. Неясною є ситуація докруги Коцурової Анни та її чоловіка. Правдоподібно, що провокатором являється Холодний Микола, про арешт котрого писала наша преса недавно.

В січні заарештовано чинниками КГБ на Україні шість студентів, але ніяких персональних даних ще не одержано.

Частина арештованих ставала вже перед московським окупаційним судом. Засудженими стали такі особи:

Боднар Микола - народж. 1939 року, викладач філософії на Ужгородському університеті, на 7 років.

Дяків Володимир - поет, засуджений у Львові в квітні 1972 року на 7 років.

Гель Іван - нар. 1937 року, студент історії, засуджений у Львові на 9 років. Заарештований у Самборі.

Коваленко Леонід - академік, засуджений у червні на 5 років тюрми і 3 роки заслання. Заарештований в Києві у березні 1972 р.

Лушинюк Анатолій - народжений 1935 року, заарештований в Києві 1971 року, засланий до ментального інституту.

Мельник Тарас - поет, засуджений у Львові в липні на 3 роки. Дата арешту ще не устійнена.

Притика Олександр - доктор, арештований в Одесі в липні 1971 і засуджений у травні 1972 року на 2 роки.

Рогинський Володимир - арештований у Києві в березні 1972 року і засуджений в липні на 5 років концтабору.

Романюк Василь, отець - арештований в Івано-Франківську в січні 1972 року, засуджений у Львові на 7 років ув'язнення і 3 роки заслання.

Ризников Олекса - арештований в 1971 року разом зі Строкатою, засуджений в Одесі у травні 1972 року на 5 років ув'язнення.

Сергієнко Олександр - вчитель, арештований в Києві в січні 1972 року, засуджений в липні на 7 років тюрми і 3 роки заслання.

Шабатура Стефанія - засуджена у Львові в липні 1972 року на 5 років ув'язнення.

Шухевич Юрко - арештований в Нальчику, засуджений в липні на 12 років ув'язнення.

Шумук Данило - арештований в Києві в січні 1972 року, засуджений в липні на 10 років тюрми і 5 років концтаборів.

Стасів Ірена - поетка, арештована в січні 1972 року у Львові, засуджена в липні на 6 років тюрми і 3 роки заслання.

Строката Ніна - арештована в Одесі в грудні 1971 року, засуджена в травні 1972 року на 4 роки тюрми.

Стус Василь - поет, арештований в Києві у січні 1972 року, засланий до ментального інституту.

Наша листа не претендує на повнiсть. Термини "тюрма" та "ув"язнення", вживані повище, означають одно і то саме - тюрму. Ми не згадували про Валентина Мороза, який перебуває в тюрмі хворим на легені. Був час, що йому не давали кисню і не допускали спеціальних напитків.

Арешти цього року відбувалися, як знаємо, групами. Судить майже поодинокі, за закритими дверми, таємно. Вироки прямо жорстокі в порівнанні до есентуальних "провин". Настанова режиму ясна - знештралізувати цю групу раз на завжди, змусити людей зносити терпеливо наругу ворога та його прихвостнів.

Але ледви чи Москва осягне ту ціль. На місце арештованих стали інші. Від січня до цих пір появились два чергові числа "Українського Вісника", що є органом українських дисидентів.

Як бачимо з першої листи багато осіб заарештованих на початку 1972 року перебувають ще сьогодні під слідством. Для багатьох - це вже 9-тий місяць. З листи засуджених в тому році бачимо, що деякі з них сиділи по 10 і більше місяців під слідством.

Внормалізувалася теж т. зв. афера Добоша. Сам Ярослав Добош відсидів п'ять місяців у слідстві, де йому змайстрували покайну за яву й приневолити її підписати. Тоді його взяли на закриту пресову конференцію у Львові, яку сфільмували. Опісля завезли його до Києва на відкриту пресконференцію /але тільки для советських журналістів/, де він виступав для радієвої і телевізійної пропаганди. Після того його випустили на волю і відставили літаком до Бельгії.

З хвилиною його появи в Бельгії майже вся противна преса накидалася на нашу Організацію і на Добоша, послуговуючись при тому московськими провокативними закидами й обвинуваченнями, пущеними в світ при допомозі стероризованого Добоша. Це, якщо не милилося, був перший наочний випадок успішного впливу ворожої провокативної пропаганди на думання "вільних" українців. Навіть частина духовників вірила й повтаряла московські провокації. А мрг Теодор Даниліз видав навіть одно число своєї приватної "газети", передрукуючи повністю радіопередачі московських агенцій після виступу Добоша на пресконференції в Києві.

В червні на сторінках советської преси з'явилось декілька коротких заяв українських туристів із ЗСА та Канади, автори яких призначалися до приблизно подібних "провин" що Добош, за винятком, очевидно, тої частини, яка вмотує до тої справи наш Рух. Це застало деякого думати. Зокрема змінили наставлення мельниківці, а почасти і "двійкарі", побачивши наочно, що тут щось не те. В міжчасі, Я. Добош опублікував декілька заяв - коротку почерез Пресову Службу СУМ-у, довгу, що була надрукована в пресі з коментарем від Пресової Служби ОУН, і третю почерез бельгійського нотаря, заадресовану до советських судових і державних чинників. В цих заявах він розповів історію своєї поїздки в Україну, спонуки їхати, арешт, допити, використання його умовного погодження на підпис заяви, і видалення з УРСР. Цього заяви - це наочне свідчення на підтвердження московської нахабності й забриханості. Але чому наші "патріоти-демократи" не користають з нагоди вдарити по ворогові так, як вони вдарили московськими провокаціями по нашій Організації. Хто може тепер сказати з певністю, де є наш ворог, а де приятель!

На арешти й переслідування українська еміграція zareагувала спонтанно й масово. Великі публичні демонстрації відбувалися в майже всіх країнах, де проживають українці. Діяли й ми на нашому терені масовими протестними виступами в Лондоні і в терені.

Від 10-го червня 1972 року ведеться в нас щотижневе пікетування московської амбасаді в Лондоні. Розповсюджено дотепер понад

300,000 листівок та іншого подібного матеріалу.

Недавно наспіли вістки про масові демонстративні виступи українського населення в Дніпродзержинську і в Дніпропетровську.

Широкі криваві заворушення в Дніпродзержинську відбулися це 25 і 26 червня, 1972 року. Понад 12,000 осіб, переважно молоді, взяло в них участь. Вони розгромили будинки КГБ і МВД, дім міліції, ком-партії, міської ради. Знищено багато матеріалів і поліцейських архівів. Москва вживала до здушення заворушення місцевий військовий гарнізон; місцевий і доколишні загони КГБ, поліції; навіть пожежну сторож. Вбиті й поранені були по обидвох сторонах.

19-го вересня подібні заворушення вибухли в самому Дніпропетровську, де населення облягало будинки КГБ, партії і міської управи.

В одному і другому місці демонстранти вимагали покращання життєвих умов і національних свобод.

Ця область закрита тепер для туристики. Кажуть, що масові листи з інформаціями про ці заворушення наплили з Румунії до радіо "Свобода" в Мюнхені, а з України до Румунії. Ця вістка не є ще перевірена.

Обсерватори на Заході припускають, що цьогорічні масові "неврожаї" в цілому ССРСР та "жизні неуспіхи" треба зарахувати у великій мірі на провал московської політики й господарки. Люди мають совєтського союзу по самі вуха. Всюди величезне занедбування, що рівняється з примим саботуванням. Вони предбачують, що невдовзі Брежнев піде набуць слідом Хруцова. Хто знає, чи усунення Шелеста не мало на меті запобігти небезпеці конкурентного характеру з тої сторони. Секретар найбільшої республіки - це по силності позиції друга особа в ССРСР.

Що нам робити даліше

В інструкціях Теренового Проводу з 20.5.1972., з 21.5.1972., з 7.8.1972., що були вислані до всіх клітин, та в інструкціях до ОП з 30.8.1972 р. подано доволі широкий план наших дій проти большевицької Москви в тому часі. Ці інструкції вказують на konieczність спонтанних віч, маніфестаційних походів, пікетувань і тим подібних виступів усюди, не лише в Лондоні. Вістка про заворушення в двох містах над Дніпром повинна була викликати спонтанні походи, листи до британського уряду, міжнародних організацій, преси, цюценне пікетування амбасад в Лондоні та облогу інших московських чи промосковських установ.

Ці інструкції вказують на konieczність такого обложення поруку московських туристів, дипломатів, мистецьких груп, яке не дало б їм права цонебудь зробити. Це можна досягнути без вживання фізичної сили й без іншого особливого ризика. Наша клітина в Гадерсвілді поступила якраз у дусі тої нашої настанови, коли спонтанно, широко, відважно заатакувала московську мистецьку групу й міійську управу, що спонзорувала виступ тої групи. Це треба практикувати всюди. Наша клітина в Ковентрі поступила теж правильно, виславши по місті за групою московських туристів групу наших з транспарантами, що викликало захоплення навіть зі сторони місцевої преси.

На цілому терені запровадити повну блокаду на всі московські поруки. В разі потреби люди мусять бути готовими залишити працю, щоб провести акцію. Це є абсолютна вимога хвилини! Альтернативи для українського патріота не має. А наколи хтось говорить, що треба робити ще щось інше, писати листи й тим подібне, то відповідати, що хай він чи вона тим займеться.

Завважається, що дія ворожої пропаганди проти наших акцій в першій половині року, дія по тій лінії наших противників і деяких осіб з кругів УКЦ в Лондоні, знайшли вплив на колись дуже активну частину молоді, яка неє тепер такою рухливою, як це було. Цьому пацифістичному впливові треба безкомпромісово протиставитися в усіх місцях і проти кожного чинника, котрий цей пацифізм поширює.

Виконуючи наші попередні доручення в цілій ширині, ми попадаємо й на інші потреби та можливості. Обласні Проводи мусять піднятися зокрема до височини свого місця і ролі в організаційній структурі. Бо не все може, чи навіть повинен, ініціювати чи організувати ЦП.

Ми мусимо заступатися за свободу і життя українських патріотів на Рідних Землях!

Хто не хоче того робити й не вмiє це робити, або кому "незигідно" чи "непристойно" це робити, той повинен принамні мовчати, але ніколи не перешкаджати!

Перешкоди бо муситимемо усувати!

-----:-----

ПЕРМАНЕНТНЕ ПІКЕТУВАННЯ МОСКОВСЬКОЇ АМБАСАДИ

20-го травня, 1972 року, ЦП випустив плян перманентного пікетування московської амбасади в Лондоні.

Згідно з цим пляном кожна наша клітина мала вислати під амбасаду в визначену суботу чи неділю групу людей з транспарентами для проведення кількогодинного пікетування.

Реалізацію того плану започаткував гарним виступом Антон в суботу 10-го червня. Від цього часу такі клітини виконали своє призначення: Антон, Бедфорд, Лютон, Лондон, Фелікстон, Престон, Блекбурн, Бері, Лій, Бредфорд, Ковентрі, Болтон, Каннок і Стафорд, Глостер, Іпсвіч-Колчестер, Шотландія, Скантгорп, Галіфакс, Тодморден, Лестер, Дарбі, Гадерсфілд і Кіхлей. Вичислення клітин у тому числі замикасмо на 2-му жовтні.

Найже всі клітини готовилися до пікетування солідно й проводили доручення з успіхом. Зустрічалися не рідко гідні до наслідування винахідливості в образному представлюванні глядачам нашої національної справи.

За цей час під амбасадю роздано білих 60,000 листівок з інформаціями про переслідування в Україні. Відгук публіки - прихильно-позитивний. Наші акції вигнали московських чиновників з Бейсвотер зовсім.

Хай ця коротка згадка про пікетування буде заохотою для всіх тих, що на черзі. Цей плян мав би вигаснути 3-го грудня, 1972. ЦП радий всіляким сугестіям що до дальшої подібної дії.

Нічого не зробили ще наші центральні чи крайові установи. А ми думаємо, що в цьому пляні повинен знайтися День СУБ-у, День ОбВУ, День СЛІ-у, День ОУЖ.

Чи не було б доцільно СУБ-ові піднятися до відзначення в грудні Дня Прав Людини?

-----:-----

XX ОЛІМПІЯДА В МІНХЕНІ

Вже перед Мінхеном наш поїзд почав звільняти свою швидкість. Це знак, що за кілька хвилин треба буде висісти. Через вікна бачимо, як в протилежну сторону різнокольорові поїзди везуть своїх пасажирів. Всюди видно типову німецьку чистоту і взірцевий порядок. Мінхен прикрашений прапорами народів, що беруть участь в Олімпіаді. Відчувається світочний настрій.

Наш поїзд причалив на станцію і ми висідаємо та примуємо до головного виходу. По дорозі стрічаємо багато людей. Крім місцевої німецької мови чути ще мову греків, турків, італійців та югославів. Це робітники, що перебувають в Німеччині. Бачимо також туристів з різних країн, що прибули на Олімпіяду. Кожен з них спішиться у свою сторону та до означеного йому місця.

Саме місто Мінхен змінилось дещо на поверхні. На "Штахусі", — для прикладу, — побудована фонтана у формі великого кола, вода бриває весь час в гору, де робить мале коло й повертає до свого басейну в низу. Також головна вулиця, що веде зі "Штахусу" до Марієнплац, є перебудована, а весь колишній автомобільний і трамваєвий рух звернений на інші вулиці. Відтинки від "Штахусу" до Марієнплац і частина Марієнплац виліжені камінними плитками, що виглядає на одношаровий тротуар, з насадженими подекуди деревами і квітами. Це найспокійніша частина міста, по якій можна прохажуватися без спеціальної уваги на автомобільний рух. В цих самих місцях міста під землею побудовані нові крамниці, тунелі, котрими можна перейти з одної сторони вулиці на другу, і є побудована підземна залізниця, яка сполучає центр міста з Олімпійським селом. Кожен перестанок тої підземки зроблений в іншому кольорі.

Ми з'їздимо сходами до підземки і відразу відчуваємо горюч та брак повітря. Висідаємо до поїзду, що примує в сторону Олімпійського села. По дорозі висідаємо й заходимо до свого помешкання.

Ще перед виїздом з Лондону стало відомим з преси та від організаційних чинників, що в Мінхені будуть великі труднощі відносно зустрічей зі спортсменами і туристами з СРСР, та взагалі для нашої акції підчас Олімпіади. Ці труднощі випливали з того, що московський уряд поробив заходи перед німецьким урядом, щоб неутралізувати всі еміграційні групи в Німеччині, а головне українців, аби вони не брали участі в анти-советських демонстраціях, не розповсюджували листівок і не виступали самі як організатори проти-московських акцій. Німці намагалися відстрашити чужинців погрозами відібрання тої грошової підмоги, яку вони їм дають річно на діяльність.

В п'ятницю 25-го серпня була чудова сонячна погода. Ми вибралися оглянути площу та зацікавитися з тереном, де були розміщені спортивні й мешканеві приміщення для спортсменів та преси. Почали ми оглядати цю площу зі східного боку в напрямі до заходу. По дорозі минули велику боксерську залю і кулю бронзового кольору в формі глобуса, на котрій кожен міг вписатися за оплатю, високу вежу, подібну до Лондонської, лиш троха грубша, басейн для плавання, і дійшли до головного стадіону, що служив для відкриття Олімпіади, легкої атлетики та футболу. Від цього стадіону повернули в долину й завважили довгу колону людей, що стила зі своїми прапорами, а між ними молодого мужчину, що держав советський прапор. Підходимо до нього й питаємо, чому вони тут стоять. Відповідає, що це лише проба, бо завтра кожен з присутних буде провадити свою спортову дружину до головного стадіону на відкриття Олімпіади. Питаємо його звідки походить. Відповідає, що з Москви, але є українець на ім'я Владислав Медведєв. Каже, що з України є багато спортсменів.

Наші спроби стрінутися з ним ще раз в часі Олімпіади не були успішними.

В поворотній дорозі ми оглянули Олімпійське село, в якому приміщувалося понад 10,000 спортсменів, що репрезентували понад 100 націй. Були там навіть спортсмени, що репрезентували Сан Маріно, але окремої української спортивної репрезентації не було. Українці, білоруси, литовці, латвійці, естонці, кавказці та сибіряки здобували медалі й побивали рекорди на славу Росії.

Ціле Олімпійське село було обведено протиною сіткою, висота якої сягала до трьох і більше метрів. Вхід до середини села провадив через головну входову браму, за перепусткою, яку видавали на кожний день в іншому кольорі та з іншою датою. Інші входи та виходи до Олімпійського села були лише для спортсменів, і вони провадили безпосередньо до головних стадіонів та спортивних площ. На кожному такому вході стояли два поліцейські, що контролювали, хто входить і виходить. Знова на головній брамі стояла подвійна поліцейська контрола. Перша могла впустити, а друга, що знаходилась на віддалі 50 метрів від першої, могла не впустити. Взагалі такого відгородження спортсменів від загалу людей, як в Мюнхені, майже не було попереду. Олімпійське село виглядало радше на концтабір. Це ставало дивним тим більше, що спорт і спортсмени не повинні належати до політики. Чому тоді відгороджувати їх від світу і людей?

Вже при перших зустрічах зі спортсменами з СРСР підтвердилися правильності труднощів, про котрі ми знали ще в Лондоні. Кого не стрінули, то відразу ставало видно, що вони не бажають собі зустрічей та розмов. Ми питаємо, звідки вони та якої національності, а вони відповідають, що з Москви, Ленінграду, а чи з котрогось іншого московського міста. За національністю, то напочатку майже всі були "руські". Поіно в наступних днях і тижнях показалося багато українців і українок зі Львова, Києва, Харкова, Одеси, Тернополя.

На перших стрічках ми передавали їм наші олімпійські вітання з написом "Україна", листівки та брошури. На другий день була вже реакція на те, що ми передали. Деякі виявили охоту стрінути нас слідуючого вечора, але вони або не виходили взагалі, або виминали нас. Інші казали прямо, що їм дуже строго заборонено з нами стрічатися і від нас понебудь брати. Якщо хтось із них щось таки візьме, то повинен це віддати керівникам - кагебістам. КГБ провадило взагалі сильну пропагандивну акцію між спортсменами, говорили їм про неспотворені речі та пильнували кожний крок спортсменів у селі чи на проходах поза селом. Коли ми розпочинали з котримось спортсменом розмову, то зараз підходило двоє з КГБ.

Кагебісти говорили спортсменам з СРСР, що американці хотять зловити кількох спортсменів і вимінити їх опісля за зловленого в СРСР американського розвідника, і що жиди заміряють також творити різні перешкоди. Говорити з незнайомими небезпечно, бо це самі агенти, які намагаються очорнювати Советський Союз.

Але не всі спортсмени були готові повірити в цю пропаганду. Найгіршими були росіяни. Українці й українки, не зважаючи на штивні рямки, в котрі їх взяло КГБ, таки шукали контакту зі зовнішнім світом. Деякі вітали українську мову чи обличчя в тій величезній масі людей зі сльозами в очах.

Всі спортсмени з вільного світа жартували, почувалися зовсім зобідними, ходили всюди і стрічали кого лиш хотіли. Але інакше виглядали й поводитися спортсмени з СРСР. Майже всі вони хмурні на обличчях; сумні, ніби перестрашені до такої міри, що весь час оглядаються. А кагебісти таки ходили за ними крок-у-крок. Спортсмени з та-

ких комуністичних країн, як Польща, Болгарія, Чехо-словацьчина, Румунія, поводитись також свobodно, подібно до Західніх.

Наші акції в часі Олімпіади провадилися в різних напрямках. Спеціальний "Олімпійський Комітет" плянував їх і керував ними. Головна увага була звернена на спортсменів і туристів з ССРСР, на влаштовувані комуністами різні імпрези, виставки, демонстрації тощо. Під час одної такої комуністичної демонстрації в Дахав між чужинцями комуністами й нашою малою групою дійшло до фізичного зудару на очах великих груп з поза "залізної заслони".

За час Олімпіади роздано туристам, спортсменам і глядачам різні листівки, відзнаки, брошурки, видруковані на українській мові, мовах російській, німецькій, англійській, французькій. Роздавано тризубці, відзнаки Степана Бандери, книжки. Окрема група вела постійно акції співом, музикою і танком українським, українською ношею. Багато цих матеріалів попало туристам з комуністичних країн балканського півострову і східньої Європи.

Олімпіада в Мюнхені була одним із форумів, а заразом і можливостей тут на Заході, де ми могли провести широку українську пропагандивну роботу як серед спортсменів і туристів з ССРСР, а в тому і серед українців, так і серед загалу західніх народів. Не забуваймо, що на Заході подібних можливостей багато, лише потрібно їх віднаходити. До самої лише Великої Британії приїздить з ССРСР кожного року пару тисяч людей. Є це члени мистецьких ансамблів, студенти на культурному обміні, торговельні місії, наукові комісії, шкільні ради, профспілкові делегації, туристи і відвідувачі до родин. Всі ці люди повинні бути в нашому заінтересуванні. Стараймося, щоб ніодна можливість не пропала.

Про сам вислід нашої роботи на Олімпіаді робити висновки ще за скоро. Ми є переконані, що наша присутність там була не лише потрібною, але кінечною. Вона робила те, що не могли ми зробити при помочі радіа чи телевізії.

Україна потребує зараз найбільше допомоги духової, моральної і матеріальної. Таку допомогу мусимо давати коли хочемо, щоб політично-революційний рух там ішов у бажаному напрямі.

В Мюнхені ще раз наочно показалося, в якій странній неволі перебуває наш нарід. Самі основи людської свободи йому відібрані. Можего сином і донькам не вільно говорити навіть зі земляками. Ми мусимо допомагати нашому народові вирватися з тої неволі. Щоб це досягнути, то в душах і психіці українця, а в тому і в наших, мусить затрідукувати Україна!

Від Редакції: Цей репортаж-спогад написав один зі старших учасників наших акцій в Мюнхені в часі Олімпіади. Весь час він перебував переважно в селі між туристами з ССРСР, а тому його спостереження живі і глибокі. Не все можна сьогодні описувати, а тому й ми мусили пропустити дуже багато конкретних даних.

Гереновий Провід висловлює цим шляхом подяку й признання всім Подругам і Дружам з нашого терену, які перебували в часі Олімпіади в Мюнхені, вели успішно акції, а сьогодні можуть бути на правду гордиими з успіхів, котрі є очевидні. В часі цих акцій поширено біля 25 спеціально випущених матеріалів, декотрі із них на 40 і більше сторінок величчюю, на спеціальному папері. Продовження про цю дію буде в наступному числі від інших очевидців.

50-Ліття ССРС і "КОНФЕРЕНЦІЯ БЕЗПЕКИ"

Большевицька Москва підготовляє на осінні місяці відзначення 50-ліття заснування ССРС. На другу половину листопада підготовляється у Гельсінках, Фінляндія, прелімінарні наради "Конференції Безпеки", до котрих закликає західні держави дуже сильно Москва.

Відзначування Москвою 50-ліття ССРС використовується вже і буде використовувати в часі самого відзначування пізніше по лінії переконування світу про "найщасливішу" розв'язку національного питання. Шляховану "Конференцію Безпеки" Москва використовуватиме для закріплення своєї позиції на Сході Європи.

Один британський політичний діяч висловився про евентуальності тої другої справи так: "Докладайте всіх зусиль, аби попередити західній світ перед небезпеками тої конференції для уярмлених Москвою народів, бо наколи Москва осягне свої цілі, тоді з формально-правного боку усамостійнення уярмлених народів стане відсуненим на століття. Осягнення Москвою її цілей рівнатиметься з визнанням де пре і де факто її позицій в тій частині світу.

Марчи на увазі ці справи, Британська Ліга Європейської Свободи підготовляє на початок листопада такі головніші акції:

- публичну маніфестацію в Лондоні на суботу 4-го листопада в Лондоні, від год. 4-тої по полудні,
- меморандум до Британського Уряду й політичних діячів,
- зустріч парламентаристів і делегація до уряду,
- розповсюдження листочок в цілому терені.

Наші відпоручники беруть участь в підготовці цих акцій.

Докладніші інструктивні вказівки будуть вислані окремо на днях до Проводів усіх клітин. Але від одержання цього "Бюлетеня" треба робити в клітинах такі головніші приготування:

- а/ замовляти автобуси й підготовляти учасників на демонстрацію до Лондону в дні 4-го листопада,
- б/ підготовляти помало ґрунт для подібних акцій в цілому терені,
- в/ готувитись до масового поширення листівок.

В усіх місцевостях східкувати уважно за тим, що в зв'язку з 50-літтям ССРС підготовляють московські прихвостні в тій країні. Всякі їхні публичні віча, виставки, доповіді, і всі подібні імпрези пікетувати, а де властєся, то перешкоджати в переведенні.

-----:-----

Заклик до підняття голосу Протесту:

При викінчуванні робіт над цим числом "Бюлетеня ТП" наспів до нас текст заклику Світового Українського Визвольного Фонту піднімати голос в обороні Юрка Шухевича й інших репресованих українців.

-----:-----

Це число "Бюлетеня ТП" являється подвійним. Його ціна 20 пенів за примірник.